

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 554

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Martți, 14 august 2007

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 528 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă	2-3	Decizia nr. 544 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	9-11
Decizia nr. 532 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical	3-5	Decizia nr. 545 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 38 din Codul familiei	11-12
Decizia nr. 536 din 31 mai 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 616 din Codul civil	6-7	Decizia nr. 546 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă	12-14
Decizia nr. 543 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004	7-9	Decizia nr. 547 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă	14-15
		Decizia nr. 548 din 7 iunie 2007 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 528

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Bogdan Liviu Necula și Mihaela Dora Necula în Dosarul nr. 28.293/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă partea Badea Taylor Dragoș Sorin, prin avocat Constantin Amzuță, lipsind autorii excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Apărătorul prezent susține netemeinicia criticii de neconstituționalitate, arătând că excepția a fost ridicată exclusiv în scopul tergiversării cauzei. Așa fiind, solicită Curții să dispună aplicarea dispozițiilor art. 723 din Codul de procedură civilă și să-i oblige pe autorii excepției la plata cheltuielilor ocazionate de soluționarea acesteia.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența constantă în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 martie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 28.293/2/2005, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă**, excepție ridicată de Bogdan Liviu Necula și Mihaela Dora Necula.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii excepției susțin că textele de lege criticate îngrădesc dreptul părților la un recurs efectiv, întrucât calea de atac împotriva unei hotărâri judecătorești se soluționează de instanța care a pronunțat hotărârea, iar nu de către instanța superioară, așa cum prevede Codul de procedură civilă. Or, un proces echitabil este un proces bazat pe drept și legalitate, caracterizat prin trei grade de jurisdicție, care înseamnă instanțe distincte, constituite din judecători cu grade și competență superioare, care să asigure controlul legalității hotărârilor pronunțate. Distincția constituțională între gradele de jurisdicție este categorică: nu numărul de judecători din completul de judecată constituie

gradul jurisdicțional, ci calificarea acestora și competența diferită, potrivit legii privind organizarea judiciară.

Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Asigurarea accesului la justiție prin formularea căilor de atac prevăzute de lege nu implică în mod necesar ideea unor instanțe de grad diferit, ci soluționarea cauzei de către alți judecători, cerință care este asigurată atâta timp cât calea de atac este judecată de un alt complet.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, dispozițiile art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 respectând principiul egalității în drepturi și dreptul la un proces echitabil.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile legale criticate nu sunt de natură a îngrădi dreptul părților interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a beneficia de toate garanțiile menite să le asigure dreptul la un proces echitabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 14 iulie 2005, care are următorul cuprins: „(3) *Recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a prezentei legi și care, potrivit prezentei legi, sunt de competența curților de apel se trimit la curțile de apel.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 20 alin. (2) referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, ale art. 21 alin. (2) referitoare la accesul liber la justiție și ale art. 126 alin. (3) privitoare la obligația Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 137 din 21 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006. Cu acel prilej a reținut că reglementarea criticată a fost adoptată de legiuitor în cadrul competenței sale, astfel cum este determinată prin dispozițiile art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, iar „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

Potrivit art. II din Legea nr. 219/2005, apelurile aflate pe rolul curților de apel la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența tribunalului se trimit la tribunal, iar, în mod similar, recursurile aflate pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data intrării în vigoare a legii și care, potrivit acesteia, sunt de competența curților de apel, se trimit la curțile de apel. În toate aceste cazuri, trimiterea dosarelor la instanțele competente potrivit legii noi se face pe cale administrativă, fără a se mai pronunța o hotărâre de declinare a competenței. Soluția trimiterii pe cale administrativă a dosarelor s-a impus pentru a se evita pe cât posibil tergiversarea soluționării cauzelor.

Chiar dacă, prin efectul aplicării imediate a noii reglementări referitoare la competența materială, aceeași instanță urmează să soluționeze o cale de atac împotriva propriei sale hotărâri, soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de

neconstituționalitate. Astfel, dincolo de faptul că ne aflăm în prezența unei reglementări cu caracter tranzitoriu, soluționarea aparține unor complete cu o compunere diferită, iar părțile beneficiază de toate drepturile și garanțiile procesuale menite să le asigure dreptul la apărare, dreptul la un proces echitabil și la soluționarea acestuia într-un termen rezonabil. Mai mult, noua soluție legislativă nu instituie nicio discriminare și, ca atare, nu contravine nici principiului egalității de tratament între subiecții de drept.

Totodată, dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu aduc nicio atingere principiului imparțialității instanțelor judecătorești, în contextul dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 21 din Legea fundamentală și de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Judecarea recursului de către aceeași instanță care a soluționat apelul, dar în complete diferite, nu constituie, în sine, o prezumție a lipsei de imparțialitate a judecătorilor care se pronunță asupra recursului. Cele două căi de atac — apelul și recursul — sunt guvernate de reguli procedurale distincte, menite să asigure realizarea dreptului la un proces echitabil.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

În fine, în ceea ce privește cererea avocatului părții prezente formulată în ședința publică, Curtea constată că instanța de judecată este singura în măsură a aprecia dacă excepția de neconstituționalitate a fost ridicată cu rea-credință, pentru a întârzia rezolvarea procesului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II alin. (3) din Legea nr. 219/2005 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 138/2000 pentru modificarea și completarea Codului de procedură civilă, excepție ridicată de Bogdan Liviu Necula și Mihaela Dora Necula în Dosarul nr. 28.293/2/2005 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 532

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocar — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Ion Tiucă — procuror
Irina Loredana Gulie — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind

vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție invocată de Consiliul local al comunei Ionești în Dosarul nr. 6.406/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția Comercială „și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 30 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 6.406/90/2006, **Tribunalul Vâlcea — Secția Comercială „și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical.**

Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Comunei Ionești într-o cauză având ca obiect acțiunea în contencios administrativ privind obligarea acestuia să aprobe lista spațiilor medicale ce urmează să fie vândute în condițiile art. 4 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține încălcarea dreptului de proprietate privată aparținând unității administrativ-teritoriale, prin faptul că legiuitorul se substituie proprietarului în exercitarea prerogativei dispoziției. De asemenea, se susține că art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 afectează dreptul de proprietate, ca drept fundamental, în dezacord cu interdicția instituită prin dispozițiile constituționale cuprinse în art. 115 alin. (6) referitor la limitele delegării legislative prin ordonanță de urgență a Guvernului.

Tribunalul Vâlcea — Secția Comercială „și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece consiliile locale au dreptul și capacitatea de a soluționa și gestiona treburile publice, în condițiile legii, în vederea finalizării procesului de reformă a asistenței medicale ambulatorii, fapt ce constituie o situație extraordinară, în acord cu dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, a cărei reglementare nu putea fi amânată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că prevederile legale criticate nu contravin protecției constituționale a dreptului de proprietate privată și sunt în acord cu dispozițiile constituționale privind delegarea legislativă, având în vedere scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005, și anume realizarea unui interes public, constând în finalizarea procesului de reformă a asistenței medicale ambulatorii.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale, fiind în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Legea fundamentală, potrivit

căroră conținutul și limitele dreptului de proprietate se stabilesc prin lege, precum și cu dispozițiile constituționale referitoare la delegarea legislativă, având în vedere scopul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 110/2005.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 iulie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 236/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 iunie 2006, potrivit căroră:

— Art. 1 alin. (2) și (3): „(2) *În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin spațiu medical se înțelege spațiul în care se desfășoară efectiv activitate medicală și activitate medicală conexă, precum și cota indiviză corespunzătoare din spațiul comun.*

(3) *Prevederile alin. (1) se aplică și spațiilor medicale ale ministerelor cu rețea sanitară proprie, cu acordul ministerelor de resort.*”

— Art. 2: „(1) *Dispozițiile prezentei ordonanțe de urgență sunt aplicabile și spațiilor medicale situate în imobilele aflate în zona de protecție a unui monument istoric. Vânzarea acestor spații se poate face numai cu avizul conform al Ministerului Culturii și Cultelor, respectiv al Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice.*

(2) *Până la adoptarea unei legi speciale privind regimul juridic al imobilelor care au aparținut cultelor religioase sau comunităților minorităților naționale, preluate de stat sau de alte persoane juridice, este interzisă înstrăinarea spațiilor medicale situate în imobilele în cauză ori schimbarea destinației acestora.*

(3) *Spațiile medicale situate în imobile reglementate de Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 — 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările ulterioare, pot fi vândute după definitivarea situației juridice a acestora, potrivit legislației în vigoare.*”

— Art. 4: „(1) *În termen de 45 de zile de la data intrării în vigoare a legii de aprobare a prezentei ordonanțe de urgență, consiliile județene sau consiliile locale, după caz, aprobă prin hotărâre lista spațiilor din proprietatea privată a acestora ori din proprietatea privată a statului și care se află în administrarea lor, ce urmează să fie vândute potrivit dispozițiilor prezentei ordonanțe de urgență. Listele astfel aprobate vor fi afișate în mod obligatoriu la sediul consiliului local/județean și publicate pe site-ul consiliului județean.*

(2) *Instituțiile proprietare ale spațiilor medicale au obligația de a comunica actualilor utilizatori, prin scrisoare cu confirmare de primire, faptul că spațiul respectiv face obiectul prezentei ordonanțe de urgență.*

— Art. 5: „(1) *Prefecții vor veghea ca hotărârea prevăzută la art. 4 să cuprindă toate spațiile medicale care cad sub incidența prezentei ordonanțe de urgență. În acest scop hotărârile consiliilor locale și ale consiliilor județene vor fi comunicate prefecturilor în termen de cel mult 10 zile de la adoptare și vor fi afișate la sediul primăriei, respectiv al consiliului județean. Prefectul va cere completarea sau modificarea listei, dacă este cazul, iar în situația în care se refuză solicitarea prefectului, acesta se va putea adresa instanței de contencios administrativ.*

(2) *În cazul municipiului București, lista spațiilor supuse vânzării se aprobă pe sectoare de către consiliile locale ale sectoarelor, respectiv de către Consiliul General al Municipiului București pentru spațiile aflate în proprietatea ori administrarea acestuia. Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător.*

Autorul excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) și alin. (2) teza întâi privind garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, art. 115 alin. (6) referitor la limitele delegării legislative prin ordonanță de urgență a Guvernului și art. 136 alin. (1) referitor la garantarea prin lege a proprietății publice și alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Potrivit prevederilor art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005, cu modificările ulterioare, actul normativ criticat stabilește cadrul juridic pentru vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale în care funcționează unități medicale, precum și a spațiilor cu destinație pentru activități medicale sau activități conexe actului medical, neutilizate.

În temeiul art. 4 din același act normativ, consiliile județene sau locale aprobă prin hotărâre lista spațiilor cu destinația de cabinete medicale sau în care se desfășoară activități conexe actului medical, aflate în proprietatea acestora ori în proprietatea privată a statului, și care se află în administrarea lor.

Așadar, competența stabilirii listei cu spațiile având destinația de cabinete medicale sau în care se desfășoară activități conexe actului medical, ce urmează a fi vândute, aparține, potrivit legii,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) și (3), art. 2, art. 4 și art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 110/2005 privind vânzarea spațiilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu destinația de cabinete medicale, precum și a spațiilor în care se desfășoară activități conexe actului medical, excepție invocată de Consiliul Local al comunei Ionești în Dosarul nr. 6.406/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 536

din 31 mai 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 616 din Codul civil

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 616 din Codul civil, excepție invocată de Riza Fila în Dosarul nr. 7.188/215/2006 (număr în format vechi 1.142/C/2006) al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 7 februarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 7.188/215/2006 (număr în format vechi 1.142/C/2006), **Judecătoria Craiova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 616 din Codul civil.**

Excepția a fost ridicată de Riza Fila într-o cauză având ca obiect acțiunea civilă privind acordarea unei servituți de trecere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că prin instituirea unei servituți de trecere se creează o inegalitate între proprietarul fondului dominant și proprietarul fondului aservit, ceea ce contravine dreptului de proprietate garantat de Constituție. De asemenea, se susține că servitutea de trecere pe terenul proprietatea altei persoane conduce la o „veritabilă expropriere” a fondului aservit, care „devine practic inutilizabil” de către proprietarul său.

Judecătoria Craiova — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece servitutea legală reprezintă o îngrădire legală a dreptului de proprietate, în deplin acord cu dispozițiile constituționale ale art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie.

Avocatul Poporului consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că instituirea unei servituți de trecere este în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale referitoare la conținutul și limitele dreptului de proprietate, iar, pe de altă parte, reglementarea legală a condițiilor în care se poate institui dreptul de servitute nu echivalează cu o expropriere. În opinia sa, dispozițiile art. 27 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 616 din Codul civil, potrivit cărora „*Proprietarul al cărui loc este înfundat, care nu are nicio ieșire la calea publică, poate reclama o trecere pe locul vecinului său pentru exploatarea fondului, cu îndatorire de a-l despăgubi în proporție cu pagubele ce s-ar putea ocaziona.*”

Autoarea excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 27 — Inviolabilitatea domiciliului și art. 44 alin. (1) și (2) teza întâi referitoare la garantarea și ocrotirea dreptului de proprietate și a proprietății private, în mod egal, indiferent de titular, precum și alin. (3) privind exproprierea.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că invocarea încălcării dispozițiilor constituționale referitoare la egalitatea în fața legii și a autorităților publice, prin inegalitatea creată între proprietarul fondului dominant și proprietarul fondului asupra căruia s-a instituit o servitute de trecere, este neîntemeiată.

Dreptul de servitute este un drept real imobiliar, dezmembrământ al dreptului de proprietate, care presupune prin natura sa imposibilitatea exercitării dreptului de proprietate în deplinătatea atributelor sale, proprietarul fondului asupra căruia se exercită servitutea fiind obligat să permită folosirea bunului imobil aservit. Prin urmare, cei doi proprietari se află în situații juridice obiectiv diferite, astfel încât este justificată instituirea unui tratament juridic diferit în ceea ce privește exercitarea dreptului de proprietate.

Mai mult, dreptul de servitute reprezintă o limitare legală a dreptului de proprietate, permisă de dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1) teza a doua, potrivit căreia conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege. Așadar, legiuitorul este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, instituirea anumite limitări rezonabile în valorificarea acestuia, în așa fel încât să nu interfereze cu interesele generale sau cu interesele particulare ale altor subiecte de drept.

Referitor la invocarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 44 alin. (3) privind exproprierea, Curtea constată că reglementarea legală a condițiilor în care se poate institui servitutea de trecere în favoarea unui proprietar al cărui teren sau construcție nu are ieșire la calea publică nu echivalează cu o expropriere a proprietarului fondului aservit.

Dispozițiile art. 27 referitoare la inviolabilitatea domiciliului nu au incidență în cauză.

De altfel, Curtea constată că prevederile art. 616 din Codul civil au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare și la dispozițiile art. 44 alin. (1)—(3) din Legea fundamentală. Prin Decizia nr. 166 din 27 februarie 2007,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 26 martie 2007, Curtea a respins excepția ca neîntemeiată, soluție valabilă și în prezenta cauză, neexistând elemente noi de natură a determina schimbarea jurisprudenței.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 616 din Codul civil, excepție invocată de Riza Fila în Dosarul nr. 7.188/215/2006 (număr în format vechi 1.142/C/2006) al Judecătoriei Craiova — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 31 mai 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 543

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Conpet” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 5.212/2006 al Judecătoriei Ploiești.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, invocând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 11 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 5.212/2006, **Judecătoria Ploiești a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 134/1995, republicată prin Legea nr. 238/2004**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Conpet” — S.A. din Ploiești într-un litigiu comercial având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 7 din Legea petrolului nr. 134/1995, și în special alin. (3) și (4) ale acestui articol, contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5), ale art. 16 alin. (2) și art. 44 alin. (2) și (3) din

Constituție, cu motivarea că „statul încalcă aceste dispoziții constituționale, deoarece în mod abuziv s-a creat o situație privilegiată atât în detrimentul societăților comerciale titulare ale operațiunilor petroliere, cât și al persoanelor fizice și juridice care dețin acțiuni la aceste societăți”. În opinia autorului excepției, prin acest text de lege se constituie un nou drept de servitute legală cu privire la conductele petroliere, deși această servitute există de peste 30 de ani, iar proprietarilor terenurilor agricole scoase din circuitul agricol le-au fost plătite despăgubiri, astfel că „s-a ajuns la crearea unor servituți privilegiate în favoarea actualilor proprietari de terenuri, care solicită din nou despăgubiri pentru aceleași terenuri”. Legiuitorul, susține autorul excepției, nu a avut în vedere că exista deja o servitute legală și că această servitute se transmite odată cu fondul principal la noii dobânditori, indiferent de proprietarul de la care a dobândit acel teren.

De asemenea, se susține că prevederile de lege criticate contravin principiului constituțional al ocrotirii proprietății private în mod egal, indiferent de titular. În argumentarea acestei critici, autorul excepției consideră că „statul român este și în prezent proprietarul acestor conducte petroliere”, de aceea, având în vedere că „dreptul de servitute este un dezmembrământ al dreptului de proprietate, el se creează în favoarea proprietarului fondului dominant și nu se transmite altor terți care nu sunt proprietari ai fondului dominant”. În speță, statul, încălcând legea și principiile de drept, a înstrăinat acest drept de servitute titularilor operațiunilor petroliere. În acest fel, „prin transmiterea dreptului de servitute, statul a dorit să scape de eventualele despăgubiri pe care urma să le plătească celor care au pornit în prezent acțiuni în justiție”, astfel că „pe căi ocolite este expropriată o parte din veniturile societăților comerciale și ale persoanelor care dețin acțiuni la aceste societăți”.

Judecătoria Ploiești arată că nu-și poate exprima opinia, întrucât Tribunalul Prahova, prin Decizia nr. 227/2005, a casat

sentința nr. 10.584/2004, pronunțată de această judecătore, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de sesizare a Curții Constituționale, fiind obligată, astfel, să se conformeze dispozițiilor instanței de control, dar „oricum este relevant faptul că, la data la care s-a invocat excepția, Legea nr. 134/1995 era abrogată prin Legea nr. 238/2004”.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate circumstanțiază exercițiul prerogativelor dreptului de proprietate asupra terenurilor afectate de conductele care le tranzitează, instituind o servitute legală în favoarea titularilor acordurilor petroliere, fiind, astfel, în concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) din Constituție. Legiuitorul este competent să reglementeze cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Examinând excepția, Curtea constată că a fost sesizată de instanța de judecată cu neconstituționalitatea prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 134/1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 301 din 29 decembrie 1995. Această lege a fost abrogată expres potrivit art. 65 din Legea petrolului nr. 238/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 535 din 15 iunie 2004, prevederile art. 7 fiind preluate în aceeași numerotare și cu același conținut. Așadar, Curtea va exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004, care are următoarea redactare: „(1) *Asupra terenurilor, altele decât cele declarate de utilitate publică, necesare accesului în perimetrele de explorare sau exploatare și asupra terenurilor necesare oricăror activități pe care acestea le implică, altele decât cele declarate de utilitate publică, se instituie, în favoarea titularului, un drept de servitute legală.*”

(2) *Exercitarea dreptului de servitute legală stabilit potrivit prevederilor alin. (1) se face contra plății unei rente anuale către proprietarii terenurilor afectate de acesta, pe baza convenției încheiate între părți cu respectarea prevederilor legale, în termen de 60 de zile de la comunicarea către proprietarii de terenuri a unei notificări scrise din partea titularului de acorduri și/sau permise.*

(3) *În cazul în care părțile nu ajung la un acord de voință în termenul prevăzut la alin. (2), stabilirea cuantumului rentei se va face de către instanță, în condițiile legii.*

(4) *Durata servituții legale stabilite potrivit prevederilor alin. (1) este cea a operațiunilor petroliere, iar terenurile ce*

urmează a fi afectate vor fi determinate, în ceea ce privește suprafețele și proprietarii, după principiul celei mai mici atingeri aduse dreptului de proprietate.”

Textele constituționale considerate a fi încălcate sunt cele ale art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției și a legilor, ale art. 16 alin. (2) referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și ale art. 44 alin. (2) și (3) privind dreptul de proprietate privată.

Analizând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că este neîntemeiată pentru motivele ce vor urma.

Textul art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004 instituie un drept de servitute legală asupra terenurilor, altele decât cele declarate de utilitate publică, necesare accesului în perimetrele de explorare sau exploatare în favoarea titularului acestor operațiuni.

Principala critică de neconstituționalitate privește faptul că prin reglementarea cuprinsă în acest text de lege se instituie o nouă servitute asupra aceluiași terenuri pentru care era deja constituit un drept de servitute și că statul „a înstrăinat acest drept de servitute titularilor operațiunilor petroliere, încălcând principiile de drept și urmărind de altfel să scape de eventualele despăgubiri pe care ar urma să le plătească celor care au formulat acțiuni în justiție”.

În speță, autorul excepției desfășoară o activitate de transport al petrolului prin sistemul național pentru care percepe tarife de transport stabilite de Agenția Națională pentru Resurse Minerale.

Potrivit dreptului civil, servitutea este un accesoriu al fondului și nu poate fi despărțită de acesta pentru a constitui un drept de sine stătător, ci se transmite odată cu acesta. Astfel că statul, proprietar al sistemului național de transport al petrolului, concesionând acest sistem societății transportatoare în vederea realizării serviciului public de transport, odată cu transferul folosinței acestuia a transmis și dreptul de servitute creat în favoarea sa asupra terenurilor traversate de conductele petroliere.

Așadar, prevederile art. 7 din Legea nr. 238/2004, instituind un drept de servitute în favoarea societăților comerciale titulare ale operațiunilor petroliere, sunt în deplină concordanță cu dispozițiile art. 44 alin. (1) teza a doua din Constituție, potrivit căroră: „*Conținutul și limitele dreptului de proprietate sunt stabilite de lege.*”

Pe de altă parte, Curtea reține că textul de lege criticat este în acord și cu art. 44 alin. (5) din Constituție, care prevede că: „*Pentru lucrări de interes general, autoritatea publică poate folosi subsolul oricărei proprietăți imobiliare, cu obligația de a despăgubi proprietarul pentru daunele aduse solului, plantațiilor sau construcțiilor, precum și pentru alte daune imputabile autorității.*”

În ce privește aspectul referitor la plata acestor despăgubiri, dacă au fost plătite sau nu, aceasta constituie o problemă de aplicare a legii, care excedează contenciosului constituțional, fiind de competența instanței de judecată.

De altfel, asupra constituționalității prevederilor art. 7 din Legea nr. 238/2004, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat într-o altă cauză având o motivare similară și același autor al excepției. Astfel, prin Decizia nr. 160 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 17 mai 2005, Curtea a statuat că acest text este constituțional.

Atât considerentele, cât și soluția deciziei sus-menționate sunt valabile și în cauza de față, întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina o reconsiderare a jurisprudenței Curții.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 din Legea petrolului nr. 238/2004, excepție ridicată de Societatea Comercială „Compet” — S.A. din Ploiești în Dosarul nr. 5.212/2006 al Judecătoriei Ploiești.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 544

din 7 iunie 2007

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1)
din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Marinela Mincă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Adrian Jipa în Dosarul nr. 5.395/30/2006 (număr în format vechi 5.162/2006) al Tribunalului Timiș — Secția penală.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent învederează Curții că la dosarul cauzei partea Direcția Regională Vamală Timișoara a depus note scrise prin care susține că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarele nr. 85D/2007, nr. 121D/2007, nr. 455D/2007, nr. 540D/2007, nr. 547D/2007 și nr. 580D/2007, având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Ioan Popan și Ana Dobre în Dosarele nr. 5.075/111/2006 și, respectiv, nr. 5.118/111/2006 ale Tribunalului Bihor — Secția penală, de George Opreșan și Eugen Mihai Mereuță în dosarele nr. 12.757/2005 și, respectiv, nr. 2.491/180/2006 (număr vechi 5.384/2006) ale Judecătoriei Bacău și de Marioara Lazau și Adrian Laurian Dobai în dosarele nr. 5.017/R/2006 și, respectiv, nr. 1.676/R/2006 ale Judecătoriei Oradea.

La apelul nominal răspunde partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin consilier juridic Oana Scrobotă, constatându-se lipsa autorilor excepției și a celorlalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că în Dosarul nr. 121D/2007 autorul excepției, George Opreșan, a depus o cerere prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, întrucât se află în imposibilitate de prezentare.

Produs electronic destinat exclusiv informării gratuite a persoanelor fizice asupra actelor ce se publică în Monitorul Oficial al României

Reprezentantul Ministerului Public consideră că cererea nu este dovedită.

Constatând că adeverința medicală anexată cererii este ilizibilă, Curtea apreciază că cererea este insuficient probată, motiv pentru care o respinge.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Partea prezentă, prin consilier, și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea dosarelor nr. 85D/2007, nr. 121D/2007, nr. 455D/2007, nr. 540D/2007, nr. 547D/2007 și nr. 580D/2007 la Dosarul nr. 78D/2007, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul părții prezente. Reprezentantul Agenției Naționale de Administrare Fiscală solicită respingerea excepției ca nefondată, depunând, în acest sens, și note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, precizând că asupra prevederilor criticate Curtea Constituțională s-a pronunțat prin numeroase decizii, constatând constituționalitatea acestora.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierile din 15 ianuarie 2007, 17 ianuarie 2007, 20 noiembrie 2006, 27 februarie 2007, 28 martie 2007, 26 martie 2007 și 2 aprilie 2007, pronunțate de **Tribunalul Timiș — Secția penală** în Dosarul nr. 5.395/30/2006 (număr vechi 5.162/2006), de **Tribunalul Bihor — Secția penală** în dosarele nr. 5.075/111/2006 și nr. 5.118/111/2006, de **Judecătoria Bacău** în dosarele nr. 12.757/2005 și nr. 2.491/180/2006 (număr vechi 5.384/2006) și de **Judecătoria Oradea** în dosarele nr. 5.017/R/2006 și 1.676/R/2006, **Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 10 alin. (1) și, respectiv, ale art. 10 din**

Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale. Excepția a fost ridicată de Adrian Jipa, Ioan Popan, Ana Dobre, George Opreșan, Eugen Mihai Mereuță, Marioara Lazau și, respectiv, Adrian Laurian Dobai în procese având ca obiect cauze penale.

În **motivările excepției de neconstituționalitate** se susține, în primul rând, că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 15 alin. (2) din Constituție. Se arată că din interpretarea textului constituțional rezultă că legea penală mai favorabilă se aplică retroactiv, pentru toate infracțiunile comise înainte de intrarea sa în vigoare, indiferent de stadiul procesual în care se află judecarea acestora. Or, limitarea impusă de prevederile de lege criticate, referitoare la reducerea sau chiar înlocuirea pedepsei închisorii numai pentru inculpații care achită prejudiciul până la primul termen de judecată, contravine atât dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, pentru motivele mai sus arătate, cât și celor referitoare la dreptul la un proces echitabil și la egalitatea de tratament. Aceasta, deoarece se creează o discriminare între inculpații față de care procesul penal s-a desfășurat cu celeritate și care, depășind primul termen de judecată, nu mai pot beneficia de legea mai favorabilă, pe de o parte, și cei care s-au sustras de la efectuarea cercetărilor și de la punerea în mișcare a acțiunii penale sau au tergiversat cursul acestora, dar care beneficiază de prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005, pe de altă parte. Totodată, se mai susține că este afectat principiul referitor la înfăptuirea justiției, întrucât prejudiciul ce urmează a fi recuperat este stabilit de procuror, iar nu de judecător. În plus, se arată că, pentru a putea beneficia de cauza de impunitate, inculpatul este pus în situația de a acoperi, anticipat pronunțării hotărârii, o pagubă. Or, sub aspect subiectiv această conduită echivalează cu o recunoaștere implicită a comiterii infracțiunii și, pe cale de consecință, presupune stabilirea apriorică a unei vinovății. De asemenea, se mai susține că, prin condiționarea aplicării cauzei de nepedepsire sau de reducere a pedepsei de acceptarea și acoperirea unui quantum al prejudiciului stabilit de organele de urmărire penală, pagubă care nu poate fi contestată în fața judecătorului, este afectat liberul acces la justiție și dreptul la apărare. În fine, se mai formulează o critică de neconstituționalitate prin raportare la prevederile art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție.

Judecătoria Bacău, exprimându-și opinia în Dosarul nr. 2.491/180/2006 (5.384/2006) și **Judecătoria Oradea** în Dosarul nr. 5.017/R/2006 apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. **Tribunalul Timiș — Secția penală, Tribunalul Bihor — Secția penală**, precum și **Judecătoria Bacău** în Dosarul nr. 12.757/2005 și **Judecătoria Oradea** în dosarul nr. 1.676/R/2006 consideră că excepția este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctele de vedere exprimate în dosarele Curții Constituționale nr. 78D/2007, nr. 85D/2007, nr. 121D/2007 și nr. 455D/2007, consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată nu este întemeiată. În acest sens, invocă jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile de lege criticate nu sunt de natură să vină în contradicție cu niciunul dintre textele din Legea fundamentală la care autorii excepției și-au raportat criticile de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005. Deși în Dosarele Curții Constituționale nr. 85D/2007, nr. 121D/2007, nr. 455D/2007, nr. 540D/2007, nr. 547D/2007 și nr. 580D/2007 în încheierile de sesizare s-au reținut, ca obiect al excepției, dispozițiile art. 10 din Legea nr. 241/2005, din motivarea acesteia rezultă că, în realitate, autorii excepției vizează doar dispozițiile alin. (1) al art. 10 din legea menționată, care au următorul cuprins: „(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni de evaziune fiscală prevăzute de prezenta lege, dacă în cursul urmăririi penale sau al judecării, până la primul termen de judecată, învinuitul ori inculpatul acoperă integral prejudiciul cauzat, limitele pedepsei prevăzute de lege pentru fapta săvârșită se reduc la jumătate. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se poate aplica pedeapsa cu amendă. Dacă prejudiciul cauzat și recuperat în aceleași condiții este de până la 50.000 euro, în echivalentul monedei naționale, se aplică o sancțiune administrativă, care se înregistrează în cazierul judiciar.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi de lege contravin următoarelor dispoziții din Constituție: art. 15 alin. (2) potrivit căruia legea dispune numai pentru viitor, cu excepția legii penale sau contravenționale mai favorabile, art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări, art. 21 care garantează dreptul de acces liber la justiție — în special dispozițiile alin. (3) al acestui articol privitor la dreptul părților la un proces echitabil —, art. 23 alin. (11) care instituie prezumția de nevinovăție, art. 24 care garantează dreptul la apărare, art. 73 alin. (3) lit. h) potrivit căruia infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează prin lege organică și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 au mai format obiect al controlului de constituționalitate, cu motivări asemănătoare și prin raportare la aceleași prevederi din Constituție ca și în prezenta cauză. Prin mai multe decizii, printre care Decizia nr. 529 din 27 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 664 din 2 august 2006, Decizia nr. 932 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, și Decizia nr. 276 din 22 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 271 din 24 aprilie 2007, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate, pentru argumentele acolo reținute.

Cele statuate prin deciziile menționate își păstrează valabilitatea, în cauza de față neintervenind elemente noi de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții în această materie.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Adrian Jipa în Dosarul nr. 5.395/30/2006 (număr în format vechi 5.162/2006) al Tribunalului Timiș — Secția penală, de Ioan Popan și Ana Dobre în Dosarele nr. 5.075/111/2006 și, respectiv, nr. 5.118/111/2006 ale Tribunalului Bihor — Secția penală, de George Opreșan și Eugen Mihai Mereuță în Dosarele nr. 12.757/2005 și, respectiv, nr. 2.491/180/2006 (număr vechi 5.384/2006) ale Judecătoria Bacău și de Marioara Lazau și Adrian Laurian Dobai în dosarele nr. 5.017/R/2006 și, respectiv, nr. 1.676/R/2006 ale Judecătoria Oradea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCUMagistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 545

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 38
din Codul familiei

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 38 din Codul familiei, excepție ridicată de Gabriela Bălu în Dosarul nr. 1.535/94/2006 al Judecătoria Buftea.

La apelul nominal se prezintă avocatul părții, Ion Florin Bălu, lipsind autoarea excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Apărătorul prezent susține netemeinicia criticii de neconstituționalitate, arătând că excepția a fost ridicată exclusiv în scopul tergiversării cauzei.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 decembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 1.535/94/2006, **Judecătoria Buftea a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 38 din Codul familiei**, excepție ridicată de Gabriela Bălu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că textele de lege criticate acordă unui soț posibilitatea de a solicita și obține divorțul în condițiile în care nu poate dovedi săvârșirea unor acțiuni culpabile imputabile

celuilalt soț, ci doar propriile sale acțiuni săvârșite tocmai în ideea de a obține în acest mod divorțul. Astfel, se aduce o gravă atingere principiilor protejării vieții familiale, precum și principiului protejării copiilor, care se realizează mai ales prin contribuția părinților la creșterea, educarea și instruirea lor.

Judecătoria Buftea consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că instanțele de judecată dispun de instrumente legale pentru a nu permite desfacerea cu ușurință a căsătoriei, pe care trebuie să le aplice în litera și spiritul lor, acționând astfel în sensul îndeplinirii obligației ce revine autorităților publice de a respecta și ocroti viața de familie. Se îmbină în mod rațional principiul stabilității căsătoriei cu admisibilitatea desfacerii ei, când continuarea căsătoriei nu mai este posibilă.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 37 și 38 din Codul familiei, republicat în Buletinul Oficial al României, Partea I, nr. 13 din 18 aprilie 1956, cu modificările ulterioare, texte legale care au următorul conținut:

— Art. 37: „Căsătoria încetează prin moartea unuia dintre soți sau prin declararea judecătorească a morții unuia dintre ei.

Căsătoria se poate desface prin divorț.”;

— Art. 38: „Instanța judecătorească poate desface căsătoria prin divorț atunci când, datorită unor motive temeinice, raporturile dintre soți sunt grav vătămate și continuarea căsătoriei nu mai este posibilă. Divorțul poate fi pronunțat și numai pe baza acordului ambilor soți, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) până la data cererii de divorț a trecut cel puțin un an de la încheierea căsătoriei și

b) nu există copii minori rezultați din căsătorie.

Oricare dintre soți poate cere divorțul atunci când starea sănătății sale face imposibilă continuarea căsătoriei.

La soluționarea cererilor accesorii divorțului, referitoare la încredințarea copiilor minori, obligația de întreținere și folosirea locuinței, instanța va ține seama și de interesele minorilor.”

Autorul excepției de neconstituționalitate consideră că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 26 referitoare la viața intimă, familială și privată și ale art. 48 alin. (1) privitoare la familie.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra constituționalității textelor de lege criticate s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 163 din 22 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 9 august 2001, sau Decizia nr. 116 din 18 martie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 296 din 5 mai 2003. Cu acel prilej, a reținut că, „departe de a încălca principiul constituțional al căsătoriei liber consimțite și al egalității între

soți, reglementarea instituției divorțului prin art. 38 din Codul familiei dă expresie acestui principiu, stabilind condițiile în care instanțele judecătorești pot pronunța desfacerea căsătoriei. Astfel, pronunțarea divorțului este subsecventă îndeplinirii cumulative a următoarelor trei condiții: existența unor motive temeinice, apreciate ca atare de către instanța judecătorească, motive de natură a vătămă în mod grav raporturile dintre soți, astfel încât continuarea căsătoriei să nu mai fie posibilă, iar imposibilitatea continuării căsătoriei să existe pentru cel care cere desfacerea ei. Prin urmare, culpa exclusivă a reclamantului nu justifică prin ea însăși pronunțarea divorțului, dovadă fiind și practica instanțelor noastre în această materie, care a fost consecventă în a respinge acțiunea de divorț în situațiile în care soțul pârât s-a opus divorțului, iar probele administrate au evidențiat culpa exclusivă a soțului reclamant, făcând aplicarea principiului „*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*”. Într-o asemenea situație nu este îndeplinită cerința imposibilității continuării căsătoriei pentru motive temeinice, faptele nelegale și cele contrare regulilor moralei neputând constitui motive temeinice pentru cel care le-a săvârșit.

Pe de altă parte, pentru divorțul reglementat de art. 38 alin. 2 din Codul familiei, bazat pe acordul ambilor soți, legiuitorul a impus, de asemenea, îndeplinirea a două condiții cumulative: durata minimă de un an a căsătoriei care se desface, precum și inexistența copiilor minori rezultați din căsătorie.

Condiționarea pronunțării hotărârii judecătorești de desfacere a căsătoriei de respectarea unor cerințe stabilite în mod imperativ de lege demonstrează grija legiuitorului pentru menținerea instituției căsătoriei, protejarea familiei și înlăturarea posibilității de tratare cu ușurință a responsabilităților față de copiii minori rezultați din căsătorie.”

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 37 și 38 din Codul familiei, excepție ridicată de Gabriela Bălu în Dosarul nr. 1.535/94/2006 al Judecătoriei Buftea.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 546

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă

Ion Predescu — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător

Tudorel Toader — judecător
Antonia Constantin — procuror
Mihaela Senia Costinescu — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Shell Gas România” — S.A.

din București în Dosarul nr. 15.081/299/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 15.081/299/2006, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Shell Gas România” — S.A. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că în condițiile în care toate încheierile premergătoare, cu excepția celor prin care s-a întrerupt sau suspendat cursul judecării, pot fi atacate numai o dată cu fondul, faptul că, potrivit textului de lege criticat, împotriva încheierii interlocutorii prin care s-a suspendat executarea silită până la soluționarea contestației la executare recursul poate fi exercitat anterior creează mijloace inegale de apărare pentru părțile implicate în proces. Or, conform principiilor constituționale, fiecare parte trebuie să beneficieze de posibilitatea rezonabilă de a-și susține cauza în condiții care să nu îi creeze un dezavantaj față de cealaltă parte. Prevederile art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă încalcă și principiul fundamental al securității circuitului civil, întrucât partea care ar fi obligată să suporte efectele exercitării căii de atac este privată de garanțiile procesuale prevăzute de lege.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că nu se poate susține încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil ori a principiului supremației legii atâta timp cât se exercită o cale de atac cu respectarea regulilor de procedură stabilite prin lege, iar eventualele condiții de formă impuse de legiuitor nu aduc atingere substanței dreptului de acces la justiție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că, prin mijloacele procesuale puse la dispoziția părților, legiuitorul a asigurat echilibrul procesual pe care îl implică un proces echitabil, asigurând atât exercitarea neîngrădită a drepturilor procesuale ale părților, cât și controlul jurisdicțional al soluției pronunțate cu privire la cererea de suspendare.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textul de lege criticat reprezentând o normă de procedură a cărei adoptare este de competența exclusivă a legiuitorului, potrivit art. 126 alin. (2) și art. 129 din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, text de lege care are următorul conținut: *„Asupra cererii de suspendare formulate potrivit alin. 1 și 2, instanța, în toate cazurile, se pronunță prin încheiere, care poate fi atacată cu recurs, în mod separat.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) care consacră egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art. 124 alin. (2) referitoare la justiție. De asemenea, se mai susține nesocotirea prevederilor referitoare la dreptul la un proces echitabil, cuprinse în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai făcut, în numeroase rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Legea fundamentală ca și în prezenta cauză, soluția adoptată fiind de respingere a criticilor ca neîntemeiate. Astfel, prin Decizia nr. 271 din 16 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 17 aprilie 2006, Curtea Constituțională a arătat că dispozițiile art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă nu încalcă principiul liberului acces la justiție și dreptul la un proces echitabil, ci, dimpotrivă, reprezintă o garanție recunoscută părților interesate de a ataca încheierea pronunțată cu privire la cererea de suspendare a executării silite.

De asemenea, Curtea reține că dispozițiile cuprinse în art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă reprezintă norme procedurale care țin de opțiunea legiuitorului, exercitate în conformitate cu art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege”*. De altfel, chiar autorul excepției, în susținerea criticii sale, învederează existența unor situații expres prevăzute de Codul de procedură civilă prin care legiuitorul dă posibilitatea părților de a exercita calea de atac a recursului împotriva unor încheieri în mod separat, iar nu odată cu fondul, așa cum este, de exemplu, cazul stipulat în art. 244¹ din Codul de procedură civilă. Or, Curtea observă că, într-o atare situație, raționamentul prin care se tinde la argumentarea excepției de neconstituționalitate rămâne tributar unei viziuni *pro causa*, determinată de interesul exclusiv al autorului, care nu ține seama de drepturile celorlalți titulari, în mod egal protejate de lege.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 403 alin. 3 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Shell Gas România” — S.A. din București în Dosarul nr. 15.081/299/2006 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 547

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cribo Impex” — S.R.L. din Sighișoara în Dosarul nr. 522/2006 al Judecătoriei Sighișoara.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 9 ianuarie 2007, pronunțată în Dosarul nr. 522/2006, **Judecătoria Sighișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cribo Impex” — S.R.L. din Sighișoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, în cazul popririi, lipsa somației dă posibilitatea creditorului de a executa silit debitorul în mod direct, fără a-i acorda opțiunea unei executări de bunăvoie. Astfel, se creează premisele unei ingerințe nejustificate în patrimoniul debitorului, care este pus în situația de a-i fi indisponibilizate bunurile aflate în posesia unor terțe persoane, împrejurare de natură a provoca un real prejudiciu în planul activității sale comerciale.

Judecătoria Sighișoara și-a exprimat opinia în sensul netemeinirii excepției, apreciind că poprirea este reglementată

ca o procedură specială, pentru rațiuni ce țin de prevenirea unor eventuale abuzuri ale debitorilor rău-platnici.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul arată că modul în care se desfășoară procedura popririi, ca formă indirectă de executare silită, se circumscrie imperativului celerității, fără, însă, a încălca drepturile debitorului, astfel cum sunt acestea garantate prin Constituție.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispoziții care au următorul conținut: „*Poprirea se înființează fără somație, prin adresă însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată.*”

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art. 44 referitoare la garantarea dreptului de proprietate.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă au fost supuse controlului de constituționalitate în repetate rânduri, soluția pronunțată fiind de respingere a criticii ca neîntemeiată. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 181 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 23 martie 2006, Curtea a reținut că „poprirea se realizează prin intermediul unei proceduri suple și rapide în vederea recuperării creditului, art. 454 din Codul de procedură civilă având ca finalitate asigurarea celerității executării prestației la care debitorul este obligat printr-un titlu executoriu. În considerarea acestor rațiuni și pentru prevenirea unor eventuale abuzuri din partea debitorilor rău-platnici, în sensul

tergiversării executării obligațiilor ce le incumbă, legiuitorul a prevăzut în mod expres înființarea poprii fără obligația somării prealabile a debitorului”.

Prin urmare, Curtea constată că dispoziția legală criticată este în spiritul prevederilor constituționale care garantează dreptul de proprietate, ca un drept al cărui conținut și limite sunt stabilite prin lege, altfel spus, susceptibil de a suporta ingerințe doar în măsura în care acestea răspund exigențelor de legalitate și proporționalitate între interesele generale și imperativele apărării drepturilor fundamentale ale indivizilor.

Rațiunile care au stat la baza adoptării soluției anterioare își păstrează valabilitatea și în prezent, astfel încât aceasta se impune a fi menținută.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 454 alin. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cribo Impex” — S.R.L. din Sighișoara în Dosarul nr. 522/2006 al Judecătoriei Sighișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 548

din 7 iunie 2007

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Antonia Constantin	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de Marius Grosu în Dosarul nr. 2.150/113/2006 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

La apelul nominal se prezintă Gheorghe Mădălin Felix, consilier juridic al Direcției Generale de Pașapoarte, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Partea prezentă solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că măsura restrângerii exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate corespunde exigențelor art. 25 și art. 53 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 2.150/113/2006, **Tribunalul Brăila — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate**, excepție ridicată de Marius Grosu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că, potrivit art. 25 din Constituție, fiecărui cetățean îi este garantat dreptul de a-și stabili domiciliul sau reședința în orice localitate din țară, de a emigra, precum și de a reveni în țară. Or, textul de lege criticat restrânge în mod nepermis libertatea de circulație în străinătate a cetățenilor români, fapt ce este de natură a contraveni prevederilor constituționale menționate.

Tribunalul Brăila — Secția civilă consideră excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, arătând că instituirea de reguli privind exercitarea dreptului la liberă circulație și sancțiuni în cazul nerespectării lor nu încalcă prevederile art. 25 din Constituție.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, legiuitorul având competența exclusivă de a reglementa condițiile în care cetățenii români pot circula în străinătate.

Avocatul Poporului arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, textele de lege criticate fiind în deplină concordanță cu dispozițiile constituționale invocate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 682 din 29 iulie 2005, text de lege care are următorul conținut: „*Restrângerea exercitării dreptului la liberă circulație în străinătate a cetățenilor români poate fi dispusă pentru o perioadă de cel mult 3 ani numai în condițiile și cu privire la următoarele categorii de persoane:*

a) *cu privire la persoana care a fost returnată dintr-un stat în baza unui acord de readmisie încheiat între România și acel stat;*”.

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 25 care consacră dreptul la liberă circulație și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai făcut obiectul controlului de

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 lit. a) din Legea nr. 248/2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate, excepție ridicată de Marius Grosu în Dosarul nr. 2.150/113/2006 al Tribunalului Brăila — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 iunie 2007.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

